

Doe maar lekker!

Thomas van Luyn bij Meulenhoff:

Het echte cadeau krijg je nog

Doe maar lekker!

meulenhoff.nl

Thomas van Luyn
Doe maar lekker!

De beste columns

MEULENHOF

Deze columns verschenen eerder in *de Volkskrant*
tussen september 2014 en januari 2022

ISBN 978-90-290-9660-7

ISBN 978-94-023-1968-2 (e-book)

NUR 320

Omslagontwerp: Pankra

Omslagbeeld en auteursfoto: Aisha Zeijpveld / Lumen Photo

Vormgeving binnenwerk: Steven Boland

© 2022 Thomas van Luyn en Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

De uitgever heeft ernaar gestreefd alle rechten van derden te regelen volgens de wettelijke bepalingen. Degenen die desondanks menen zekere rechten te kunnen doen gelden, kunnen contact opnemen met Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Opzeggen

Ik had een kookboek gewonnen in de Bankgiroloterij. Dat was de druppel, ik ging opzeggen. Ik kook niet (als het moet googel ik gewoon ‘pasta’ en ‘Jamie’) en het was mijn eerste prijs in twintig jaar maandelijks een tientje inleggen, dus had het kookboek me goedbeschouwd 2400 euro gekost. De op een na meest waardeloze prijs ooit, na de dvd van *Zeg 'ns AAA* die ik won in een pubquiz.

Het online-opzegformulier was goed verstopt, want ze hebben liever dat je belt, dat is namelijk vervelender. Om 'm te vinden moest ik mij een weg klikken door zinnen als ‘Weet u het zeker?’ ‘Maar kijk nou toch wat een mooie prijzen!’ en een ‘Bent u helemaal gek geworden?’ Ik vulde mijn gegevens in, waarna ik een foutmelding kreeg: ik zou zogenaamd iets fout hebben ingevuld, dus ik moest maar bellen. Die doorzichtige truc staalde alleen maar mijn voornemen. ‘Denk aan dat kutkookboek!’ zei ik tegen mezelf, en ik draaide het nummer.

Robert ten Brink nam op. Nou ja, een bandje dan toch. Ik kende die truc nog van de Postcodeloterij, waar Bill Clinton opnam toen ik wou opzeggen. Daar was ik ook doorheen gekomen, dan moest ik Robert ten Brink toch ook aankunnen. Robert vertelde me welk nummer ik moest intoetsen, en zo kwam ik aan de lijn met Toos. Op de achtergrond hoorde ik het kwetteren van zeker twintig Tozen, die waarschijnlijk allemaal opzeggers binnenboord probeerden te houden.

Toos was oprecht teleurgesteld. ‘Ooooooh, wat jammer nou,’ zei ze. ‘En u bent al zo lang lid.’ Er viel een stilte. De drang om die te vullen was overweldigend, maar ik volhardde. ‘En heeft u nooit eens iets gewonnen?’ probeerde ze. Toos was steengoed: een lieve buurvrouw, met een warm Rotterdams accent. ‘Nee,’ piepte ik. ‘Ach, wat vervelend. Ja nee, dan snap ik het,’ zei ze meelevend. Weer een stilte. Ik liet ’m duren. Zij ook. Denk aan het kutkookboek!

Ze had de empathiekaart gespeeld, ik was ijskoud gebleven. Eerste slag gewonnen. Maar toen: ‘Hé, ik zie hier dat u nog vipkaarten heeft?’ Ai. Ik wist niet wat vipkaarten waren. Daarom begon ze er natuurlijk over. ‘Klopt,’ zei ik maar.

‘En u weet dat als u nu opzegt, dat die dan niets meer waard zijn?’ Nu had ze me. Ik ben inderdaad een financieel onbenul. Was ik overhaast geweest met opzeggen? Gooide ik nu geld weg? In paniek echode ik: ‘Die zijn niets meer waard.’

Ze zuchtte: ‘Dan ga ik de uitschrijfprocedure met u door-nemen.’ Wat was dat nou? Ik had gewonnen! ‘De Anne Frank Stichting is in ieder geval dankbaar voor uw deelname.’ Bam! Onverwachte wending: schuldgevoel! Door op te zeggen stal ik geld van Anne Frank! Ik perste mijn lippen zo hard op elkaar dat ze wit werden. En ze was nog niet klaar: ‘Dan ga ik nu een bandje laten meelopen, waarop u onherroepelijk afstand doet van alle mogelijke prijzen in de komende trekkingen.’

Door die links-rechtse combinatie lag ik bont en blauw in de touwen, zoals Muhammad Ali tegen George Foreman. Ze checkte mijn gegevens, die inderdaad identiek bleken aan wat ik had ingevuld op hun online-nep-opzegformulier. Daarna moest ik hardop bevestigen dat ik een domme, egoïstische lul was die te dom was om te poepen, en toen had ik opgezegd. Al met al duurde het zes minuten. Volgende missie: de Vriendenloterij.

Boterham

Een broodje moet handzaam zijn. Niet twee ouwe matrassen met een klike tuinafval ertussen. Niet een Kilimanjaro aan brood, rucola, tomaat, ingelegde uien, gefermenteerde courgette, gepekeld avocado en verontwaardigde aubergine. Zit ik daar met mijn bijgeleverde mes-en-vork-in-servetje me impotent te voelen. De graaf van Sandwich bedacht het ding verdorie om onderweg te kunnen eten met de blote handjes. Er moest tenslotte een empire worden veroverd, nietwaar, en de Britten hadden even geen zin in getrut. Nou, ik dus ook niet.

Helaas heeft iemand ergens op een horecabeurs de toegestroomde brasseriehouders wijsgemaakt dat je écht niet meer kunt aankomen met een broodje kaas. *More is more*. En het is goedkoper ook: smakeloze analoogkaas en koude kwekerijzalm zijn prima te nassen als je het in genoeg camouflage hult. Blijkbaar had hij gelijk, want als uitbaters één ding zijn, is het realistisch.

Nu is het best lastig om al die materialen op elkaar te stapelen zonder dat de boel scheefzakt. De oplossing: gewoon laten scheefzakken. De bovenste broodlaag er half naast leggen, hartstikke culinair. Voor wie echt veel geld wil vragen: kwak alles gewoon naast elkaar, en noem het een opengewerkt broodje, een woord dat suggereert dat het ooit dicht was, maar dat een team van archeologen en ingenieurs jaren nauwgezet bezig is geweest de verborgen schatten van het

broodje bloot te leggen. Hoe krijg je dat hele periodiek systeem der elementen in één handzame hap in je mond? Gaat niet. Dat servet ga je hard nodig hebben.

Wie echt zijn klanten wil uitlachen, kan alles willekeurig op het bord flikkeren en opdienen onder het woordje ‘gedeconstrueerd’. Zoals de gedeconstrueerde clubsandwich die ik kreeg. Echt waar. Een woekering aan ingrediënten waarin ik geen enkel patroon zag; ik kreeg het niet gereconstrueerd.

Een en ander is volgens mij het resultaat van een uit de hand gelopen radicalisering van garnituur. Dat woord betekent versiering, of franje. Omdat een lap vlees op zich een best wel lelijk ding is, zijn de Fransen in de zeventiende eeuw begonnen de aanblik ervan een beetje te verzachten met een blaadje groen. Ziet er plezieriger uit, rustiek en rustgevend. Het leidt je even af van het feit dat je een dood beest eet. En wie wel eens een blik werpt in de vitrine van de snackbar, weet hoe effectief het is. Met wat groene plastic frummeltjes eromheen ziet een frikandel er ineens uit als een ambachtelijke traditionele Unesco-beschermde plattelandsdelicatessen, in plaats van de uit een tube geperste separatorvleesdrol die het is. Ik heb trouwens een vreemde associatie: door het rasterpatroon van die groene flubbers zie ik er altijd een landschap in met heggetjes en bomenrijen. Hoe leuk zou het zijn als je een paar huisjes en stationnetjes tussen de bamischijven en bereklauwen zou zetten en er elektrische treintjes doorheen zou laten rijden? Graag gedaan.

Het ding met garnituur: het is niet bedoeld om op te eten. Wie een opengewerkt broodje watdanook krijgt, moet eigenlijk al het groen verwijderen om te kunnen proeven wat voor kaas hij aan zijn fiets heeft hangen. Hipsters: hier ligt een schone taak voor u. Back to the boterham. Het zou zomaar een culinaire beweging kunnen worden.

Eenzaam

Dus ik zeg tegen mijn vrouw, ik zeg: ‘Vrouw,’ zeg ik, ik zeg: ‘Ik weet dat het al een tijdje geleden is, maar ik heb er zin in, dus trek wat uit en ga op de bank liggen!’

Verschrikt drukte mevrouw Van Luyn op de spatiebalk om de aflevering van *Homeland* te pauzeren. ‘Je bedoelt...’ vroeg ze, met wijd opengesperde ogen die zich vulden met een traanvochtig mengsel van weemoed en opwinding: ‘... weer samen televisie kijken?’

‘O lieverd, wat ben je toch een romanticus! Wacht, ik ga gelijk die joggingbroek aantrekken die je altijd zo seksloos vond!’ En zo zaten wij weer gezellig samen op de bank, te schelden op *Zomergasten*, wat toch al een tijdje geleden was.

Ik ben opgegroeid met het idee dat televisie een vorm van eenzaamheid was. Mensen zouden niet meer met elkaar praten en alleen maar staren naar de tv, de treurbuis, de kletsende schemerlamp. Maar terugkijkend was die televisie een knapperend haardvuur dat gezinnen verwarmde en verbond. Hij definieerde een tijd waarin al het audiovisuele vermaak gezamenlijk werd beleefd en gedeeld, zonder dat je daarvoor op like en share hoefde te drukken. Niet dat het aanbod zo goed was, maar gedeelde smart is halve smart, en samen leven is samen lijden.

Natuurlijk zaten daar perioden bij van doodongelukkig samen naar een kutquiz kijken, van beseffen hoe kaal je rela-

tie is, en balen dat het je aan verbeelding en daadkracht ontbreekt om – ik noem maar wat – samen romantisch te gaan nachtpicknicken op een onbewaakt bouwterrein, maar in elk geval zat je in hetzelfde schuitje.

Dankzij het web zit iedereen echter in zijn eigen schuitje, en wat een fijne, comfortabele schuitjes zijn het. De kapitein ervan is niet meer de grootste gemene deler, maar onze eigen smaak, zodat we niet meer zijn aangewezen op de liefdeloze bagger die je krijgt als je iedereen probeert te behagen.

In plaats daarvan kraken de glasvezelkabels onder de geniale series, films en documentaires. Zelfs als je te krenterig bent om Netflix te nemen dan nog kun je prima je avonden vullen (en ochtenden en middagen trouwens ook) met YouTube.

Maar echt ‘samen’ is het dus niet meer. Voor singles maakt dat niet uit: nog nooit in de geschiedenis van de mensheid was er een betere tijd om eenzaam te zijn, met zo veel entertainment, porno- en datingsites onder handbereik. En hoe ontmoetten mensen elkaar trouwens voor Tinder bestond? Tot drie uur ’s ochtends rondhangen in een morsige kroeg in de hoop dat er door een onwaarschijnlijke samenloop van omstandigheden een leuk iemand zich uit de loserkudde zou losmaken? Als ik post-internet tot wasdom was gekomen, had ik mijzelf na de middelbare school op een zolderkamertje opgesloten met een MacBook Pro en breedbandinternet, en was ik er nooit meer uit gekomen.

Ideeetje voor de VVD: de bandbreedte van uitkeringstrek- kers en luie studenten afknippen tot alleen sollicitatiemail- tjes nog mogelijk zijn. Ik zou prompt de dag erna geschoren, geknipt en gestropdast om half negen bij het uitzendbureau staan. *Zomergasten* was niet slecht maar we deden alsof alles irritant was, want het was ouderwets gezellig om te schelden op de tv, en dat kan niet wanneer ik op mijn laptop *True De-*

tective kijk en zij *Prison Break* op de hare. Misschien is het beter samen naar iets slechts te kijken dan in je eentje naar iets goeds. Misschien hè?

Geen bloemen

Nadat een artiest heeft opgetreden, moet hij een paar dingen doen: weglopen, terugkomen, bukken naar het publiek, omhoog komen en ‘dank u wel’ mimen, weer weglopen en weer terugkomen en weer bukken. Het is een vreemd ritueel. Er zijn bloemen, net als bij de avondvierdaagse. Soms worden die gebracht zodra het applaus begint, soms pas bij de derde keer terugkomen, net als alle betrokken partijen hebben besloten dat het nu wel welletjes is met dat geklap. Ik heb meer dan eens meegemaakt dat ze halverwege mijn voorstelling kwamen, omdat de bloemenvrouw van dienst zich vergiste vanwege een tussenapplaus.

Het is altijd een vrouw die de bloemen geeft. Meestal iemand van de kassa, de horeca of de administratie. Het is nooit de directeur van het theater, want dat is geen vrouw maar een man. En een man die bloemen geeft aan een andere man, dat moeten we niet willen met z'n allen.

Soms staat de bloemenvrouw ineens voor mijn neus, soms sta ik om me heen te kijken waar ze blijft. Soms duwt ze haastig een bos in mijn handen en holt ze het podium af, soms moeten er handen geschud worden of drie keer gezoend, wat best raar is, want ik heb haar nog nooit ontmoet. Er zouden arboregels voor moeten zijn, of een protocol.

Ik heb niets met bloemen, van mij hoeft het niet. Ik heb het eens aangekaart met een theaterdirecteur, die me ver-

maande dat het niet voor mij was, maar voor het publiek. Die vindt dat een fijn gezicht aan het eind, een artiest met een triomfantelijke bos.

Vroeger liet ik ze maar liggen in de kleedkamer, hork als ik was, zonder stil te staan bij de liefde die erin was gestoken. Ik bedoel, iemand is naar de bloemenzaak gegaan om ze te halen. De bloemenkiosk is theaterliefhebber, dus die geeft korting. Maar de budgetten zijn beperkt, dus ja, een bloemencorso wordt het niet. Geeft niks, wacht, gewoon wat extra groen erin, paar gerbera's, kijk eens: wat een prachtbos. Dan worden ze naar het theater gefietst en in een emmertje gezet in de coulissen, waar ik naar ze kijk voordat ik op moet. Het heeft iets triests, de applausbloemen zien voordat je hebt opgetreden.

Na afloop heb ik al het een en ander te sjouwen – gitaarkoffer, kostuum, dat soort dingen – en bloemen zijn een bijzonder onhandzaam pakket als je al volle handen hebt: groot, kwetsbaar en zonder handvat op het zwaartepunt. Maar de universele bloemenkoffer is nog niet uitgevonden.

's Avonds laat moet ik nog met mijn vermoeide kop de steeltjes schuin gaan afsnijden, wat slecht gaat want het grootste deel van het volume bestaat dus uit groentakjes die zich niet laten snijden, dus ik moet eerst de bos deconstrueren en dan die paar daadwerkelijke bloemen individueel snijden. Daarna heb ik de keuze om de bos weer samen te stellen of genoeg te nemen met een bos die bestaat uit drie synthetisch gekleurde gerbera's. Die ik in een Bierpul moet zetten want alle vazen zijn al gevuld. En daarna moet ik de hele boel opruimen: het cellofaan alleen al vult mijn halve vuilnisbak.

Ik laat ze dan ook vaak in het halletje bij de voordeur liggen tot de volgende dag. Mijn vrouw treft daar dan 's ochtends een doodongelukkig, verwelkt bosje goede bedoelingen aan. Het breekt haar hart.

Ik kan ze niet weigeren op het podium, niet laten liggen in de kleedkamer, niet laten verpieteren in mijn halletje. Dus ‘vergeet’ ik ze maar in de auto, die dan na een paar weken behoorlijk vreemd ruikt.

Uitvaart

Je eigen begrafenis regelen is de onbeperkte macht. Jij bepaalt helemaal het hoepeltje waar de nabestaanden doorheen moeten springen: of je ze op de bankjes van een oud kerkje zet, of op klapstoeltjes in een betonnen aula; of ze een religieuze preek te horen krijgen of geestige anekdotes; of ze al die tijd naar een grote foto van jouw smoel moeten kijken of niet; of ze naar Bach gaan luisteren of naar Claudia de Breij; of er daarna koffie & cake is of sushi & prosecco. Je kunt ze dwingen om te schuifelen langs je lijk in een open kist, je kunt die kist laten wegdragen door de zwarte kraaien van de uitvaartservice, of je familie dwingen 'm te sjouwen, of je publiek (want dat is het) laten toekijken hoe je doos op dramatische wijze door de vloer van het crematorium naar beneden zakt – naar de hel, dacht ik de eerste keer toen ik het zag, want ik dacht dat de kist direct de oven in zakte en speurde vergeefs naar de helse gloed van likkende vlammen. In sommige religieuze tradities mag je kijken hoe je lichaam door een vlammenzee wordt verteerd, waardoor ik me afvraag of ik mijn familie ook op stoeltjes mag zetten om toe te kijken hoe ik de oven in word geschoven.

Als je het allemaal netjes doet, krijgen alle bezoekers wat ze verwachten, en dat is reuze beleefd van je. Maar je bent dood, dus je mag alles hè? Je hoeft tenslotte geen enkele verantwoordelijkheid meer af te leggen. Het verbaast me hoe

weinig mensen tijdens hun leven een verrassinkje of twee regelen voor hun begrafenis. Zou toch leuk zijn om onaangekondigd een fanfare met majorettes voor de kist uit te laten lopen, of de dienst te laten onderbreken door een cremaclown (die heb ik zelf verzonnen, dus ik wil geld zien als er ergens eentje opduikt). Of om Mozarts *Requiem* in d-mineur te laten aankondigen en dat dan ineens Rick Astley uit de boxen knalt: de ultieme Rickroll. Of om midden in de dienst de dekfel van je kist te laten halen en dat er dan allemaal ballonnen uit opstijgen. Of dat er geen kist wordt binnengebracht, maar dat er een oude auto naar binnen rijdt, een portier wordt geopend en je lijkt, gewikkeld in vuilniszakken en plakband, eruit wordt gegooid, waarna de auto met piepende banden wegscheurt. Of dat er een notaris komt die vertelt dat je al je bezittingen nalaat aan Jeff Bezos. Gewoon dat iedereen zegt: Hè...? Maar...?

Goed, je wilt ook geen eikel zijn tegen al die verdrietige mensen. Maar je mag wel een afscheid regelen zoals je dat zelf zou bezoeken. Zelf hou ik niet van een lange zit – na een half uur begin ik onrustig te schuifelen. Dus wie wat wil zeggen: vijf minuten max, en daarna opzouten. En als het een goed praatje is, geef de man of vrouw dan een applaus, verdorie, dat in stilte teruglopen naar je bankje, in zo'n galmenende zaal, daar krijg ik altijd de kriebels van. Doe maar na afloop chips en cola, want dat vind ik nou eenmaal lekker. En danseressen, ik wil danseressen. Als ik iets heb geleerd van al mijn jaren in het theater, is het dat iedereen altijd onwijs vrolijk wordt van danseressen.

Zweefduik

Ik dacht: hoe zie ik er eigenlijk uit als ik in het zwembad duik? Sommige dingen kun je nou eenmaal niet voor de spiegel doen, dus ik zette mijn laptop op een tafeltje, richtte de camera op het zwembad en startte de opname. Ik deed mijn duik zoals ik hem altijd doe, klom eruit, en startte nieuwsgierig het filmpje. Niet fraai. Om te beginnen was mijn loopje naar het zwembad al reden genoeg om nooit meer uit een ligstoel te komen. Ik wist al dat ik een raar loopje had, want ik heb mezelf al vaak genoeg moeten terugzien, maar zo op blote voeten in mijn lullige zwembroek was het dubbel raar. Stijve beentjes, tenen naar buiten, holle rug, doelloos flubberende armen, en vooral: een grote dikke ouwemannenhangbuik. Wist ik niet, dat ik die had. En dan moest de duik nog komen. Het leek nog het meest op iemand die op het moment dat hij wil gaan duiken wordt doodgeschoten. Als ik zeg voorover kukelen, doe ik het nog te veel eer aan. Vol afgrijzen zag ik hoe ik tevreden mijn paplijf uit het water hees, naar de camera liep en op de spatiebalk drukte.

Ik benijdde de Thomas van dertig seconden geleden. Een blijde natte kop, de ogen vol nieuwsgierigheid en onschuld, omdat ze nog niet hadden gezien wat ik zojuist had aanschouwd.

Dus nu heb ik een posttraumatische stressaandoening en is het de vraag of ik ooit nog normaal in de samenleving kan

functioneren. Ik slaap niet meer, steeds opnieuw zie ik die bleke embryonale zak in het zwembad vallen. De gedachte dat ik zo talloze malen voor de ogen van mijn gezin te water ben gegaan, knaagt als een made aan mijn eigendunk. Ziet u, wanneer mijn vrouw duikt, weet je meteen waarom ze het een zweefduik noemen. Ze lanceert zichzelf schuin omhoog, kromt dan haar lijf in een lichte boog, glijdt op de thermiek van de lucht over het water, totdat ze besluit dat het welletjes is en ze haar vingers het water in steekt. Als de temperatuur haar bevalt, laat ze de rest van haar lijf erachteraan glijden. Er spat nog geen druppel op.

En nu zit ze dus met mij opgescheept. Ja, dat wist ze ook niet toen ze trouwde.

Ik heb nooit leren duiken. Ik had een zwemleraar die me ooit eens voorover liet buigen en tegen mijn kont duwde, zodat ik het water in viel. Ik kwam extatisch weer boven. Al mijn vriendjes konden al duiken, en ik dus nu ook!

Ik deed het gelijk nóg honderd keer en heb mezelf nooit meer vragen gesteld. Achteraf een gelukzalige periode.

Nu ben je nooit te oud om te leren (hoogstens te traag) en elke vaardigheid staat op YouTube, ook duiken voor kneusjes. Als ik volgende zomer de geest krijg, heb ik een mooie missie. Maar die buik, dat wordt lastiger. Niet mijn schuld, maar die van *Game of Thrones*. Leuke serie, maar hij smeekt om een biertje erbij. Elke aflevering duurt een uur en dat zijn volgens mijn berekeningen twee biertjes. Aan het eind van dat uur zit een cliffhanger, die de kijker dwingt het volgende uur in te gaan met dito biertjes, waarna men trek krijgt, nietwaar. Lang verhaal kort: die buik, dat is een bierbuik. Wat nu weer.

Paardentram

Ik behoor tot de oudste opgegroeid-met-de-computer-generatie. Ik weet nog de eerste die ik in het echt zag, ik was dertien of zo. Het beeldscherm, de groene gloed van de vierkante letters, ik zou daar graag uren over vertellen, ware het niet dat dit iets te veel in de buurt komt van de verhalen van mijn vader over hoe de hele straat uitliep voor de eerste televisie.

Yep.

Nu sta ik in de Apple Store en die heeft iets triests vandaag. Ik heb de iPhone 6 in mijn hand en ik voel, tja, niks. Mooi ding hoor, maar, hm. Ik pak mijn oude in mijn andere hand, kijk ernaar en denk: ‘Maar die doet het toch nog prima?’

En dan moet je oppassen, want je bent niet ver verwijderd van ‘Wat was er eigenlijk mis met de paardentram?’ en voor je het weet sta je fronsend in de supermarkt je af te vragen waar de anijsbrokken liggen.

Maar hij doet het nog prima. Alleen slikt-ie geen updates meer en dan word je heel snel geëxcommuniceerd uit de vaart der volkeren. Nieuwe ‘functionaliteiten’ worden niet ‘beschikbaar’ gemaakt voor mijn antieke iPhone, en ik wil zo graag nieuwe functionaliteiten. O, ik ben gek op functionaliteiten.

Hij ziet er wel erg anders uit, de nieuwe. Dat is om ervoor te zorgen dat ik met de ouwe voor lul sta. Klootzakken.

Ik probeer de functionaliteiten. Ja, die doen het. Boeie.

Het is gewoon een stomme smartphone, en ik heb er al een. Eentje waarvan het scherm uit duizend scherven bestaat die bij elkaar worden gehouden door plakband. Dat-ie het nog doet, ontroert me. Ik noem dat trouw, en trouw is de grote broer van liefde. Nu ik daadwerkelijk mijn handen op een mooie jonge blom leg, realiseer ik me hoeveel ik van mijn eigen oude besje hou.

Niet alleen mijn iPhone is gedateerd, de rest van mijn computerpark ook. Laptop, desktop, iPad, allemaal minstens twee generaties oud. Mijn laptop kan niet streamcasten naar de tv en mijn desktop kan niet eens de cloud op. Dat laatste voelt een beetje, ik weet niet, illegaal.

Dus moet de hele bups vervangen, en dan heb je het ineens over een serieus bedrag in echt grotemensengeld. Genoeg om een klein autootje voor te kopen. En dat terwijl mijn oude grijsgoed – en ik kan dit niet genoeg benadrukken – HET NOG PRIMA DOET. Weer die verwarring: wat deed ik ook alweer in deze winkel?

Onze welvaart is gebaseerd op het onnodig vervangen van zoi die je oorspronkelijk al niet nodig had. Als alle mensen alleen zouden kopen wat ze nodig hadden, en hun spullen zouden repareren en hergebruiken tot het niet meer kon, dan zou ons bnp binnen een jaar tot het niveau van Somalië kelderen, en dan konden we die paardentram daadwerkelijk weer tevoorschijn halen. Hoewel de paarden dan waarschijnlijk al waren opgegeten door dolende bendes uitgehongerde reclamejongens en salesmanagers.

Dus ga ik nu lusteloos over tot de aanschaf van de Biggest Advancement in iPhone History. Jottem. En een nieuwe laptop. Hoera. Het voelt als buitenschilderwerk – af en toe is het nodig, maar het is duur, en je merkt er niets van.

Dat de iPhone, die pas zéven jaar geleden uitkwam, zo snel gedateerd is gaan voelen, is helemaal hun eigen schuld.

Fuck 'em. Ik wacht lekker nog een week. Misschien wel twee. Ha! Dat zal ze leren.

Zwemles

Ik dacht: nou ga ik eens leren zwemmen. Je weet wel, wat die lui met speedo's en badmutsen doen op mistige herfstochtenden in de koude Noordzee. De borstcrawl, ja. Die heb ik nooit geleerd. En om heel eerlijk te zijn: de rest van het zwemmen ook niet echt. Schoolzwemmen, dat was een beetje overleven terwijl een badmeester met een enorme haak probeerde te voorkomen dat je verzoop. Dat was de norm: niet verzuipen. Hoogtepunt was dat je mocht proberen om niet te verzuipen met je kleren aan. Dan kreeg je een diploma. Ik geloof dat 't het enige diploma is dat ik ooit heb gehaald. Een gediplomeerd zwemmer, dat ben ik.

Maar nu komt de vakantie eraan, en wil ik niet een uitdijende hete blubber worden daar, moet ik een beetje bewegen. Een beetje dan hè? Want het wordt Frankrijk, dus warm. Hardlopen, daar moet je vóór zes uur 's ochtends aan beginnen daar, dus dat gaat 'm niet worden. En fietsen: nee. Als u mij in Frankrijk in een strak zwart broekje op een racefiets auto's ziet hinderen, schiet me dood, alstublieft, want dan heb ik al mijn normen en waarden verloochend.

Het moet dus zwemmen worden. Zo'n huisje heeft niet voor niets een zwembad, en dat strand heeft niet voor niets een zee. Helaas heb ik nooit meer dan een metertje of tien hoeven af te leggen, en dat is, zelfs naar mijn coulante normen gemeten, niet echt sporten. Dus ik dacht: kom, ik ben

een handige jongen, er is niets dat ik niet snel oppik, ik meld me aan bij een zwemfitnessgebeuren.

Ik reserveerde een proefles, alleen heette dat een try-out en daar hadden al alarmbellen moeten afgaan. Een try-out is hoe ze het in Amerika noemen als een sporter mag bewijzen of hij goed genoeg is voor het team. Maar er had op de site duidelijk gestaan: ook voor beginners, en ik dacht: dat ben ik, een beginner.

Ik meldde mij in mijn verplichte debiel strakke broekje en verplichte debiele brillette en verplicht extreem debiele badmutsje bij het zwembad. Dennis, de sympathieke, fenomenaal gebouwde jonge god die het woord 'badmeester' van nieuwe, onontdekte erotische lagen voorzag, instrueerde ons eerst een paar honderd meter vrije slag te doen, en dan...

Hola Dennis, back up the truck. Een paar *honderd* meter? En 'vrije slag', is dat niet een eufemisme voor crawlen? Wat ik niet kan?

Dennis zei dat ik dan een paar slagen vrije slag moest proberen, en dan over mocht gaan op de schoolslag. Maar wel netjes onder water uitademen, naar de bodem kijken en niet naar voren, netjes de slag afmaken en meer van die zaken die voor mij even haalbaar leken als koude kernfusie. Ik was hopeloos ondergekwalificeerd voor deze beproeving. Daartegenover stond het enorme bord voor mijn kop dat altijd weigert te erkennen dat ik iets niet kan. Dus slokte ik een uur lang liters chloor binnen, trotseerde ik kuitkrampen en miltsteken, ademde ik boven water uit en onder water in (hetgeen dus andersom bleek te moeten), alles om maar te voorkomen dat ik voor onvolwaardig werd aangezien. En zie, ik zwom het hele uur uit. Niet omdat ik het wou, maar omdat ik niet durfde te stoppen. Uit ijdelheid. Het is maar goed dat ik zo onzeker ben, anders was er van mij nooit iets terechtgekomen.

Platteland

Ik zoek, als stedeling, op het platteland altijd naar stadse geborgenheid. Na enige minuten in de troosteloze koude modder, tussen de kale zwarte boomstammen te hebben gedwaald, begin ik te verlangen naar een simpele versnapering, iets eenvoudigs, een sneetje paranotenbrood met steurgarnalensalade bijvoorbeeld en misschien een verveine-ijsthee met een scheutje limoensap. Zeg maar de standaardhap van de gemiddelde Amsterdamse snackbar.

Dat is dom, want het unique sellingpoint van het platteland is dat het juist níét de stad is. Wat het wél is, zijn reusachtige weilanden, bruine akkers en hier en daar een enorme loods waar duistere dingen worden gedaan met koeien en ander vee. Ik denk dat de meeste boeren het ook liever anders hadden gezien, maar de economische realiteit dicteert dat wie van beesten houdt beter op een kinderboerderij kan werken en wie van schoffelen houdt maar een moestuintje moet aanleggen. Moderne landbouw is niet voor mietjes.

De Weerribben, waar wij een boerderijtje hadden gehuurd voor het weekend, is anders: snoezige boerderijtjes met rieten daken en bochtige weggetjes door een lappendeken van bosjes en weilandjes met hier en daar een dravend paardje – precies zoals de stadsmens zich het platteland graag voorstelt. Een en ander zal wel door een potje met geld in stand worden